

N:o 132.

Af herr **J. M. Johansson** i Mellbyn, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t i fråga om ändring af lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet.*

Då klagomålen öfver väglagen af den 23 oktober 1891 varit många och befogade, bör tiden vara inne att söka åstadkomma förbättringar, åtminstone i de delar, der man vid tillämpningen funnit de största oegentligheterna.

Jag tillåter mig därför föreslå följande ändringar i nämnda lag:

I § 6 a) bör sådan ändring vidtagas, att jordbruksfastighet, som har mindre taxeringsvärde än 500 kronor, befrias från väghållningsskyldighet, ty det förefaller orimligt, att den person, som har 900 kronors inkomst, befrias och deremot den som eger en jordlott, oftast belånad men uppskattad till 400 kronor eller derunder, skall betungas med väghållning.

I 33 § bör inrymmas rätt att å all kronans utmark för underhåll af allmän väg afgiftsfritt taga sand, sten och grus efter vederbörande jägmästares utsyning.

Å annan mark bör ersättningen för väglagningsämne bestämmas af gode män, en för hvardera af jordegaren, väghållaren och vägstyrelsen. Ortens kronolänsman bör välja god man för part, som detta uraktlåter.

Vid vägdelning (41 §) bör, der flera socknar finnas i distriktet, väghållningen delas särskildt för hvarje socken, på det att alla hemman måtte erhålla sitt vägstycke så nära som möjligt. Väghållaren reparerar hellre ett längre vägstycke i sin närhet än underhåller en något kortare väg aflägsset från sitt hem. Väghållningsskyldige må dock vara förbehållet att vid sammanträde inför förrättningsmannen besluta om vägarnes

delning på hela distriktet, ty sådana förhållanden kunna möjligen någonstädes finnas, der detta är lämpligast. Vägdelningen socknevis behöfver ej i öfrigt rubba distriktets gemenskap och förvaltning.

Statsbidraget enligt 60 § bör utgå med en femtedel af uppskattade kostnaden för väghållningen *alla* årstider, äfvensom för underhåll af broar och färjor. Det nuvarande statsbidraget blifver för somliga mindre jordlotter så litet, att det näppeligen är värdt hemtningsbesväret. Vaghållningsskyldige borde ock ega rätt bestämma, att statsbidraget lägges till vägkassan, emedan detta påyrkats i distrikt, som nästan uteslutande bestå af jordbruk.

Om väghållningsskyldige besluta att genom vägstyrelse eller kommunalnämnd låta debitera, uppbära och redovisa vägs-katten, så borde detta förfarande hafva stöd i 63 §.

Med anledning af de många förslag om ändringar i nämnda lag, som varit framlagda, fordrar denna fråga en omfattande utredning, hvarför jag tillåter mig vördsamt föreslå,

att Riksdagen behagade i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes låta upprätta och för Riksdagen framlägga förslag till nödiga ändringar i väglagen.

Stockholm den 27 januari 1899.

J. M. Johansson
i Mellbyn.
